

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

ČERVEN 1999

8.30	BK	Jiří Gruber	6. června	9.00	BD	Ctirad Novák
10.00	ČK	Jiří Gruber, <i>křest</i>	1. po Trojici	10.00	Kuř	<i>čtené</i>
14.13	Rych	Olga Tydlitátová		13.45	Tiř	Jaroslav Vítek
8.30	BK	Olga Tydlitátová	13. června	9.00	BD	Jaroslav Vítek
10.00	ČK	Olga Tydlitátová	2. po Trojici	9.45	Tiř	Naděje Popelářová
8.30	BK	Miroslav Erdinger	20. června	9.00	BD	Naděje Popelářová
10.00	ČK	Miroslav Erdinger	3. po Trojici	10.00	Kuř	Jaroslav Vítek
14.15	Rych	Olga Tydlitátová		13.45	Tiř	Jaroslav Vítek
14.00	fara	Miroslav Erdinger <i>sborové odpoledne</i>		19.30	BD	
9.00	ČK	Olga Tydlitátová, <i>VP</i> <i>ukončení školního roku</i>	27. června	9.00	BD	Jaroslav Vítek
14.00	BD	<i>dětské odpoledne</i>	4. po Trojici	9.45	Tiř	Naděje Popelářová
				14.00	BD	<i>dětské odpoledne</i>

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd - Rychmanov
fara Opletalova 6

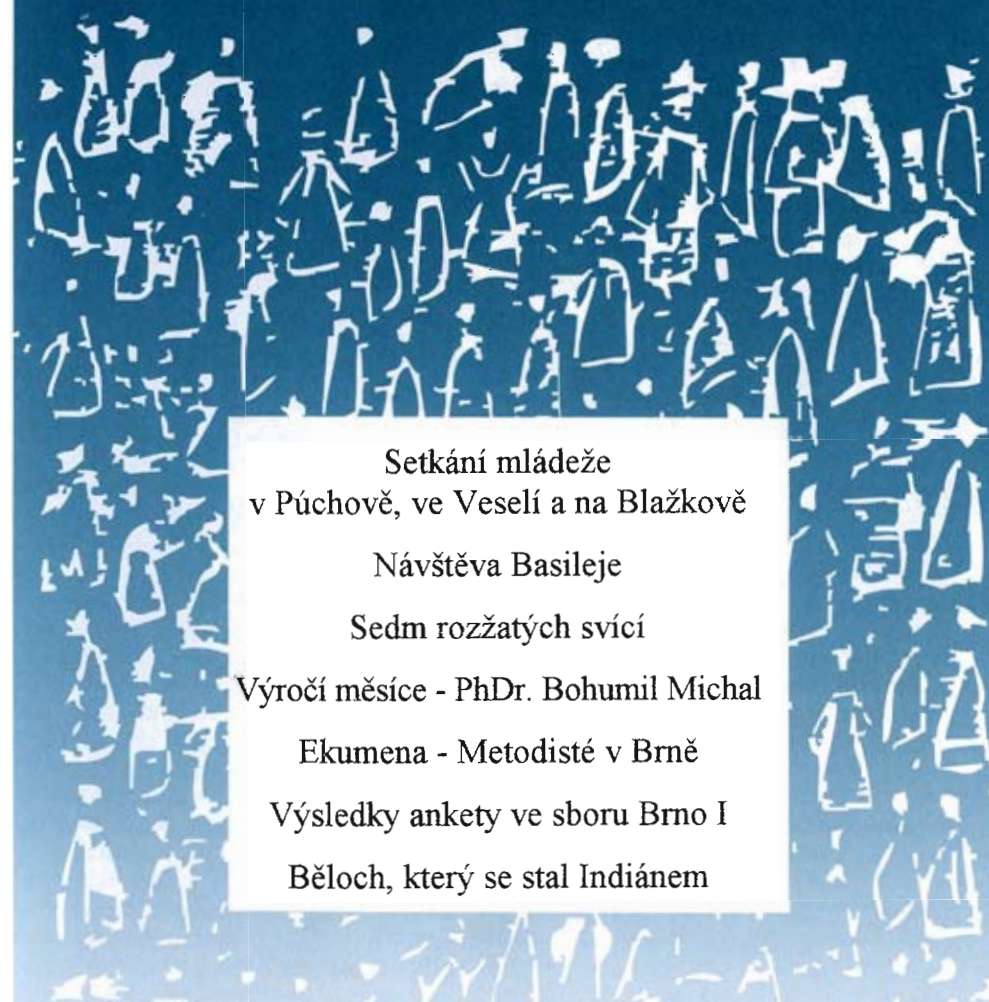
BD Blahoslavův dům
Tiř Tišnov
Kuř Kuřim
VP *Večeře Páně*

SETKÁVÁNÍ

ČERVEN 1999

ČÍSLO 6

ROČNÍK 1

Setkání mládeže
v Púchově, ve Veselí a na Blažkově

Návštěva Basileje

Sedm rozžatých svící

Výročí měsíce - PhDr. Bohumil Michal

Ekumena - Metodisté v Brně

Výsledky ankety ve sboru Brno I

Běloch, který se stal Indiánem

6.kapitola (Evangelium S. Marka)

Kristus Pán pohrnut v své vlasti, 7. rozeslal učedníky své, i učiti i divy činiti. 14. Rozdílné smýšlení o Pánu Kristu. 17. Zpráva o stěti svatého Jana Křtitele. 35. Zástup pěti chleby nasycen. 47. Pán po moři chodil, 54. a potom mnohé uzdravoval.

³⁰A uviděl veliký zástup lidí, bylo mu jich líto a vyprávěl jim o neskonalé Boží lásce.

³¹Když pak nastal večer, řekli mu jeho učedníci: "Pane, pošli tyto lidi pryč, je pozdě a oni nemají žádný čas." ³²Odpověděl jim: "Dejte jim přece ze svého času!"

³³Namítali, že sami žádný nemají a ta trocha, co mají, jak má stačit pro takové množství?

³⁴Ale byl mezi nimi přece jeden, který měl ještě pět volných termínů, ³⁵víc ne, a pro všechny případy nouze ještě dvě čtvrt hodinky.

³⁶Ježíš vzal s pousmáním těch pět termínů a obě čtvrt hodinky do ruky. ³⁷Podíval se k nebi, vzdal díky a chválu a potom poslal učedníky, aby ³⁸rozdělili tento drahocenný čas mezi zástup lidí. ³⁹A hle: Ta trocha stačila pro všechny. ⁴⁰Nakonec zůstalo tolik času, že ⁴¹naplnili dokonce dvanáct plných dnů času, který zbyl, a to nebylo málo. ⁴²Vypráví se, že se velmi divili.

⁴³Neboť viděli, že nemožné je u něho možné.

Lothar Zenetti, přeložil a upravil BŠ

Ja som dobrý pastier 6. setkání české a slovenské mládeže

Setkání se tentokrát konalo v Púchově. Na víkend 16. – 18. 4. 1999 se nás sjelo asi 150 a rozhodně to stálo za to.

Páteční večer měl v rukou javornický farář Pepík Hurta. Tedy přesněji řečeno měl v rukou kytaru a moc pěkně zpíval své folkové, mile kritické písničky – hezčí začátek si těžko umím představit (člověk hned ví, že je mezi svými). Pepík jsme samozřejmě nenechali zpívat samotného a po skončení koncertu si nějaké ty slovenské i české písničky zazpívali všichni. Krátce jsme se zamysleli nad tématem tohoto setkání: Já jsem dobrý pastýř (J 10, 11-16), neunikli ani nezbytným organizačním připomínkám. V noci jsme vyzkoušeli, jak tvrdou podlahu mají v místní 'osobitnej' škole – nebylo to nejhorší.

V sobotu dopoledne nás čekal převážně biblický program. Začali jsme ranní pobožností, kterou si na text z Kaz 11,9 připravil Martin Tomešek.

První přednášku měl slovenský farář Ján Matis. Mluvil na téma "Keď je pastier ovcou", základním veršem mu byl J 10,11: "Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce."

♦ obraz dobrého pastýře vrcholí v Ježíši Kristu – On je naším pastýřem, který zná nás, své ovce. Máme také lidské pastýře, kterým se potřebujeme světit, žádáme ochranu. I my se někdy stáváme pastýři pro druhé lidi – zde nám je příkladem Ježíš, který nás vede od lhostejnosti vůči druhým a k oběti pro ně.

Druhým přednášejícím byl br. farář Pavel Ruml z Letohradu – téma: "Když je pastýř vlkem." Základní verše J 10, 12-13: "Ten, kdo není pastýř, kdo pracuje jen za mzdu a ovce nejsou jeho vlastní, opouští je a utíká, když vidí, že se blíží vlk. A vlk ovce trhá a rozhání. Tomu, kdo je najat za mzdu, na nich nezáleží."

♦ Jak poznáme pastýře, který je vlkem? Základní metodou vlka je násilí v různých formách. Takový pastýř nás okrádá o svobodu, činí nás závislé; vede medové řeči.

♦ Co přispěje ke zvlčení? Snaha využívat druhé pro svůj účel, pochlebování okolních lidí, kteří si svého vůdce vydržují...

Přednáška byla velice zajímavá.

Během dopoledne jsme se také dvakrát sešli v menších skupinkách (asi po deseti lidech.). Po první jsem se spíše seznamovali, podruhé diskutovali o otázkách od přednášejícího.

Dopoledne byl výběr programu na nás. Mohli jsme se zúčastnit přednášky Dušana Jaury a následného rozhovoru s ním (téma partnerské vztahy, komunikace), hrát volejbal, poslouchat koncert skupiny Hlas, či dělat něco úplně jiného – jak si kdo přál. Společný program pokračoval panelovou diskusí, ve které na velice různorodé otázky odpovídali Pavel Ruml – přednášející, jedna studentka bohosloví z Finska (v současné době na Slovensku na praxi), zástupce za slovenskou mládež Tomáš Gulán a za českou mládež Honza Černý.

Na sobotní večer si pro nás pět slovenských mládežníků (divadelní skupina Gulánovci) připravilo rockový muzikál "Básnikov príbeh". Tancem, zpěvem a reprodukovanou hudbou vyjadřovali, jak oni vidí svět a Boží zásah do něj – hlásání evangelia netradiční formou. Jistě i toto představení mělo své chyby (příliš hlasitá hudba, černobílost hraných situací...), přesto si však myslím, že to podstatné tam zaznělo. Po společném zakončení se nás asi padesát mládežníků sešlo ve sborovém domě a následující půl druhé hodiny jsme příjemně strávili zpíváním českých a slovenských písniček. Ti, kterým to ještě nestačilo, si zatancovali několik společných tanečků.

V neděli jsme se účastnili místní luterské bohoslužby, která některé trochu překvapila svou jinakostí – zvláště třeba způsobem vysluhování večere Páně. Kázal sobotní přednášející Pavel Ruml. Rovečinský farář Mirek Pfann ve svém poděkování púchovskému sboru i všem, kdo se na přípravě tohoto setkání podíleli, dobře vystihl to, co je na česko-slovenských setkáních zvláštní a obohacující – různé přístupy k vyjadřování a prožívání křesťanského života Čechů a Slováků. Zmínil také, že schopnost vzájemné komunikace se od prvního setkání velice zlepšila.

Díky za ty tři dny a na shledanou za rok někde na Moravě.

Iva Dobešová

Sedm rozžatých svící za umučené

Letošní tryzna za oběti holocaustu se konala v brněnské synagoze v neděli 18. dubna. K této pietní slavnosti jsou vždy zváni i představitelé města, zástupci vysokých škol, členové církvi a další hosté. Smuteční shromáždění vzpomíná na 6 milionů zavražděných Židů a na další nespočítatelné oběti všech z ostatních národů, kteří zahynuli za 2. světové války. Vzpomínky se nesou modlitbami, zpěvy, čtením z Pisma, promluvami. Ve stejný den vzpomínají na své drahé v synagogách po celém světě. Na letošní tryzně v Brně promluvil také bývalý předseda parlamentu České republiky spisovatel Milan Uhde. Byl tak laskav a poskytl čtenářům "Setkávání" text svého projevu.

Eva Šimková

Vážené shromáždění,

dostal jsem příležitost vyznat se z pocitů, které prožívám při tryzně za oběti holocaustu, a upřímně za to děkuji.

Můj prožitek je především osobní. Rodiče mé matky byli v roce 1941 pro svůj židovský původ odvezeni do koncentračního tábora a zahynuli těsně před koncem války na jednom z takzvaných pochodů smrti.

Vím, že dědeček nebyl věřící. Své víry se vzdali už jeho rodiče. Snažil se usilovně o asimilaci. Podařilo se mu nejen vstoupit do tělocvičného spolku Sokol, orientovaného výrazně národovecky, ale dokonce v něm dosáhnout funkce náčelníka jedné z městských jednot. Stal se členem politické strany, která razila nacionalistické myšlenky a v jejichž řadách působili okázali antisemité. Dědeček byl po čase zvolen členem jejího ústředního výkonného výboru.

To, že ho nacisté zahnali do okruhu, z něhož chtěl celým svým životem uniknout, byla pro něj vtělená absurdita. Ale přijal ji statečně. Své pozemské záležitosti vyřídil ušlechtilě a obětavě. I v táboře se choval jako muž, který neztrácí naději. Psal si deník. Byl přesvědčen, že se vrátí na svobodu a vydá jej. Na zápisky mu přišli a odebrali mu je. Nezabavili ho však naděje. Milo-

val noviny, novinářství a politiku. Věřil, že své svědectví obnoví a zveřejní. Jeho lidským, novinářským a politickým ideálem byl Karel Havlíček.

Uvědomuji si, že jsem v Havlíčkově znamení vstoupil na divadelní prkna. Dnes je mi tolik let, kolik bylo dědečkovi, když dostal i s ostatními vězni pokyn připravit se na poslední pochod. Ale kruhy lidských osudů se tím neuzavírají. Náš syn, mladý teolog, se mi nedávno přiznal, jaký hluboký vztah má k textům, jež nám podává Bible hebraica a jež jeho pradědeček zřejmě nikdy nevzal do rukou. Tyto kruhy jsou zřejmě opravdu silnější než smrt. Jsme do nich vklínění, ať chceme nebo nechceme, protože naše životy má takto v rukou Bůh.

Při pomyšlení na to prožívám hluboký mír a smír a rád bych se s Vámi o něj podělil.

Ale osobní pocit není jediná vazba, která mě poutá k dnešní příležitosti. Chci se s Vámi podělit i o zážitek současného světa plného násilí a nesnášenlivosti na jedné straně – a na straně druhé proklamujícího mír a toleranci. Dochází přitom k povážlivému nedorozumění. Mír a tolerance lze uplatňovat pouze vůči těm, kdo se alespoň snaží respektovat tyto dvě vzácné lidské hodnoty.

Setkal jsem se kdysi jako funkcionář s návštěvníkem, který toužil seznámit mě se svými názory na uspořádání Evropy. Podle něho v ní setrvávají některé rasy, které se jako spoluobyvateleky neosvědčily a měly by být vykázány někam jinam. Vyzýval mě k věčné diskusi o tomto námětu a sliboval předložit argumenty.

Doufám, že jsem tenkrát poprvé a doufám naposledy v životě vyhodil svého hosta. Dodnes lituji, že jsem ho neudeřil do obličejů. Nechápal, že jako vyznavač dialogu nechci naslouchat tomu, co se mi chystá říci.

Nemocí našeho relativizujícího století je osídlný omyl slušných lidí, že ztotožňují sílu s nepravostí a zvlí. Ano, je pravda, že být silný bývalo svůdné a vedlo k vyhlazovacím

táborům. Jenže ve století vyhlazovacích táborů je třeba být silný, abychom jejich plánovatelům zabránili v prosazení záměrů. Síla sama není mravně pochybná. Mravně pochybní mohou být jen její držitelé.

Přimlouvám se tedy právě dnešního dne za to, abychom byli pevní a silní a dobře si pamatovali, že Kniha knih ví o své síle a nepohrdá jí v případě, že tato síla byla a je v souladu s Hospodinem jako jeho vtělení. Neboť Hospodin je silný.

Jsem přesvědčen, že naši mrtví, na něž v tuto chvíli myslíme, by v tom s námi byli zajedno a že nás k tomu jejich osud naléhavě povzbuzuje.

Takový mír, mír silný a pevně zakotvený, Vám všem nyní přeji.

Milan Uhde

Školka mládeže ve Veselí

V pátek 7. května se počet obyvatel malé vesničky Veselí u Bystřice nad Pernštejnem dočasně rozrostl o cca 80 mládežníků, kteří se sem přijeli zúčastnit jarní školky brněnského seniorátu. Program byl tentokrát zaměřen na mediální komunikaci v souvislosti s lidskými vztahy (což nastiňuje název školky: "Čím dál tím bliž - čím bliž, tím dál"). Hned týž den večer začal promítáním krátkých filmů "Možnosti dialogu" a "Zánik domu Usherů" od Jana Švankmajera a "Poselství krále Jiříka všemu křesťanstvu" z produkce Krátkého filmu Praha. Po promítání, při kterém byla mimochodem použita složitá komunikační a mediální technika, byli diváci (tedy účastníci školky) rozděleni do rodin, které se o ně po dvě noci vzorně staraly.

V sobotu, po snídani v rodinách a raním ztišení, hovořil prof. Ing. Jan M. Honzík, CSc., děkan Fakulty elektrotechniky a informatiky VUT v Brně, o problematice etiky ve výpočetní technice. Po krátké diskusi na toto téma následovala druhá přednáška s názvem "Ani žádná moc, ani co jiného", ve které Štěpán Hájek promluvil o komunikaci pod palbou sdělovacích prostředků. Poté, co se mládež rozhnila v

diskusních skupinkách, které následovaly, vyřádila se (i přes mírnou nepřízeň počasí) během odpolední hry ve veselských kopcích, která byla zaměřena, jak jinak, na komunikaci a činnosti s ní spojené. Akvárium, další část programu, je formou panelové diskuse a stejně jako při panelové diskusi, diskutovalo se i v Akváriu. Den uzavřel úžasný koncert Petra Pařízka, nevidomého studenta konzervatoře Jana Deyla v Praze. Při nedělních bohoslužbách s vysluhováním večere Páně kázal Štěpán Hájek, po bohoslužbách se zpívalo a nakonec všichni přítomní vytvořili tradiční kruh a rozloučili se.

Seniorátní školky mládeže se konají dvakrát ročně. Ve spolupráci s hostitelským sborem je pořádá SOM, tedy Seniorátní odbor mládeže, do kterého jsou voleni mládežníci na dvouleté funkční období. SOM se kromě seniorátních školek podílí na přípravě setkání česko-slovenské mládeže, které bývá střídavě jeden rok na Slovensku a jeden rok na Moravě (o letošním setkání v Púchově se můžete dočíst na jiném místě tohoto čísla Setkávání). Mládež má kromě toho možnost jezdit na školky ostatních seniorátů a jednou ročně na celocírkevní sjezd mládeže.

Kuba Marek

Společenská

Sbor Brno I

Tento měsíc oslaví svoje kulaté narozeniny tyto sestry a tito bratři:

1. 6.	PEROUTKOVÁ Františka	Brno – Veveří	93 let
2. 6.	PETROVÁ Emilie	Brno – Nový Liskovec	90 let
4. 6.	DVOŘÁKOVÁ Zdenka	Brno – město	85 let
9. 6.	BĚŤÁKOVÁ Marie	Brno – Nový Liskovec	90 let
11. 6.	MÁLKOVÁ Markéta	Brno – Bohunice	10 let
11. 6.	MATYÁŠ Vladimír	Brno – Vinohrady	40 let
12. 6.	BURIAN Rudolf	Brno – Černá Pole	85 let
12. 6.	OPLETAL Josef	Brno – Veveří	97 let
16. 6.	ZRŮSTOVÁ Marta	Brno – Stránice	80 let
17. 6.	LORENC Ladislav	Brno – Černá Pole	60 let
21. 6.	VESELÁ Milena	Brno – Bohunice	85 let
22. 6.	BERÁNKOVÁ Ludmila	Brno – Žabovřesky	81 let
23. 6.	DRBAL Kamil	Brno – Nový Liskovec	10 let
27. 6.	BEDNÁŘOVÁ Anna	Brno – Žabovřesky	85 let

V měsíci dubnu byli pokřtěni:

18.4. Olga Navrátilová z Brna – města, narozená 14. srpna 1980
 18.4. Mgr. Václav Horák z Pardubic, narozený 26. února 1975
 18.4. Vendula Fictumová z Brna – města, narozená 6. srpna 1980

Do sboru byli přijati:

Karel Janiček z Brna, nar. 1957
 Mgr. Viera Demianová z Brna, nar. 1973
 Gabriela Matoušová ze Znojma, nar. 1975

V dubnu byli oddáni:

17.4. Ing. Hana Skalníková z Brna a Martin Šteker z Prahy
 24.4. Mgr. Marie Kolářová z Brna a Ing. Pavel Matějka z Prahy

V měsíci dubnu jsme se rozloučili:

3.4. Alena Šebestová z Brna – města, narozená 1927
 10.4. Milan Otřísal z Újezda – Rychmanova, narozený 2. srpna 1929

rubrika

Sbor Brno II

Všem blahopřejeme a vyprošujeme Boží požehnání do dalších dnů a let:

1.6.	Marta MIKULÁŠKOVÁ	Brno – Černá Pole	90 let
1.6.	František KAŠÍK	Brno – Žabovřesky	85 let
4.6.	Františka INDRÁČKOVÁ	Brno	90 let
4.6.	Věra PEJTOVÁ	Brno	70 let
5.6.	Emil VRASPÍR	Brno – Bystřice	83 let
7.6.	Bohuslav ZÁVODSKÝ	Brno – Královo Pole	90 let
8.6.	Jindřiška PROCHÁZKOVÁ	Brno	76 let
9.6.	Alena POVOLNÁ	Brno – Řečkovice	70 let
9.6.	Míla UCHYTILOVÁ	Brno – Královo Pole	80 let
13.6.	Vlasta PROKEŠOVÁ	Brno – Řečkovice	78 let
14.6.	Radoslav MAŠKA	Brno – Bohunice	80 let
17.6.	Marta PAVELKOVÁ	Česká	75 let
18.6.	Miroslav VANĚK	Brno	77 let
22.6.	Ludmila POSPÍŠILOVÁ	Brno	87 let
23.6.	Jiřina VŠETIČKOVÁ	Brno – Žabovřesky	85 let

Výběr byl proveden způsobem 70, 75 a více let

"Brigáda" na Blažkově

Určitě jste zaregistrovali, jak s blízcím se létem přibývá nejrůznějších článků týkajících se střediska na Blažkově. Není divu, vždyť je to bezmála "žijící legenda". Nemusím nikomu vykládat, že je třeba středisko připravit na prázdniny. Mnoho z vás se takových přípravných prací jistě někdy zúčastnilo. Jak už jsem psala dříve, využíváme příležitosti si "zapracovat" při setkání s našimi přáteli z Vídně. A tak jsme se i letos rozjeli na Vysočinu s vyhlídkou společně stráveného víkendu. Jestli to byla spíš práce nebo zábava posuďte sami.

Doprava na místo byla velice pestrá. Někteří jeli autem, někteří vlakem, jiní na kole. Musím se pochlubit, že i já jsem jela na kole a že to stálo za to. Bylo krásně, svítilo slunko, všechno kvetlo (hlavně pampelišek bylo požehnaně). Ze všeho nejvíc mě překvapilo, že jsme téměř vůbec nestoupaly do kopce, alespoň ne do takového, jaký bych na Vysočině očekávala. Na místo jsme dorazily navečer a nutno podotknout, že řádně odpočaté. To už tam byli automobilisté. Chvilí po nás dorazily i holky, co jely vlakem. Teď už scházeli pouze hosté. Do poslední chvíle nebylo jisté, kolik jich vlastně přijede. Nakonec dorazili tři, jedna slečna a dva mladí muži. Chudáci si ani pořádně neodpočali a už jsme je tahali ven. Na kopci u Rozsíčky se totiž páliły čarodějnice a my u toho nesměli chybět. Přišli jsme ale s křížkem po funuse a mohli se tak akorát "trochu" ohřát. Protože byli nově přichozí unavení po dlouhé, pětihodinové cestě, šli brzy spát. My jsme po chvíli zpěvu následovali jejich příkladu.

Sobota měla být věnována práci. Po snídani nám náš hlavní šéf, Petr Socha, rozdál povinnosti: shrabat listí na "náměstí", zamést střechy a vyčistit rýny, natřít střechu jedné chatky krásnou zelenou barvou a samozřejmě uvařit oběd. Svátek práce jsme se všichni snažili oslavit co nejpřívětivěji.

Odpoledne nás prvomájová příroda vylákala k Moravci. Dodám, že je to rybník, kam se "prázdninová povaleči" chodí koupat. Že nemáme moře? Nevadí. Jeden takový vypuštěný rybník nám bohatě stačí. Brodit se bahnem podél vody se u moře asi moc nedá, ale bagrování pisku a stavění silnic, mostů apod. je podle mého názoru vysloveně přímořská aktivita. Zavzpomínali jsme i na svá mladá léta a skákali panáka, čokoládu, hráli zeměkouli... prostě všechno, na co jsme si vzpomněli. Nevím, jakými způsoby se baví rakouská mládež, ale podle Wielandova zápalu do hry mohu soudit, že v tom zas tak velký rozdíl nebude. Večer jsme seděli u ohně, opékali si buřty, zpívali, povídali si. Většinou česky, občas německy či anglicky. Asi to byla chyba.

Nedělní snídaně (buchty s kakaem) byla opravdu vynikající. Na vánočku doma si nikdo ani nevzpomněl. Služby Boží v blažkovském kostele si vzal za své br. farář Vitek. Kázání bylo hlavně německy, což na druhé straně určitě vyhovovalo našim hostům (z vlastní zkušenosti dobře vím, jaké to je poslouchat kázání v řeči, které vůbec nerozumím). Volný čas před obědem si každý vyplnil jak chtěl. Původně byla v plánu krátká procházka, aby nám příjemně vyhládklo, ale protože drobně pršelo, seděli jsme v jídelně, vykládali si, hráli společenské hry a dojívali buchty od snídaně, takže z hladu nebylo nic. Kolem druhé hodiny odpolední nastal čas úklidu, loučení a odjezdů.

Jaký byl celý víkend? Mně se líbil a hostům z Vídně snad taky. Ptáte se, proč ta nejistota v mé odpovědi? Byly tu drobné problémy, o kterých jsme se bavili už na podzimním přípravném setkání ve Vídni. Myslím tím například věkový rozdíl. Zdá se, že vídeňská mládež okolo 17 let nemá o setkávání příliš velký zájem. Ti starší přijíždí rádi, ale nevím, do jaké míry jim vyhovuje strávit víkend s bandou mladších holek. To je také jeden z důvodů nedostatečné vzájemné komunikace. Jedno je jisté, naši spolupráci budeme ze všech sil podporovat.

Daniela Ryšavá

Ekumena

Evangelická církev metodistická

Nevím jak vy, ale já jsem se blíž se seznámila s touto církví až ve svých šedesáti letech. Po dobu mé lázeňské léčby v Třeboni jsem chtěla chodit někde do kostela. Náš sbor v místě není, ale na lázeňské vývěse jsem našla srdečné pozvání na bohoslužby Evangelické církve metodistické. Šla jsem v neděli do jejich Husovy kaple a když jsem tam nad stolem Páně četla nápis "Vstát jest", věděla jsem, že jsem tam dobře. Také při pohledu do jejich zpěvníku z roku 1956 jsem se zaradovala: většinu písní jsem znala. Pořad bohoslužeb se podobal našemu. Novinkou pro mne byly chvály, kdy skupina mladých zpívala ze zpěvníku Laudate, ostatní se buď připojili zpěvem nebo hlasitým aleluja. Také svědectví byla pro mne novinkou. Bratři a sestry mohli na kazatelovo vyzvání svědčit o tom, jak Bůh zasáhl do jejich životů, kdy bezpečně poznali, že vyslyšel jejich modlitby apod. Děti dostaly před odchodem do Nedělní školy požehnání od bratra kazatele. Kázání začínalo otázkou: Chceme něco ve světě znamenat? – a lidé opravdu nahlas odpovídali, co by podle jejich názoru měl křesťan ve světě znamenat. Máme být jiní, máme být soli země a světlem světa, jsme-li Kristovi. Bylo to živé kázání a rozhodně nikdo nespál. Ve sboru jsem viděla mnoho mladých rodin s dětmi, zjistila jsem, že se v Třeboni scházejí v týdně k modlitbám a jednou za měsíc k nočním modlitbám.

Když jsem se o své dojmy dělila s kazatelem evangelické církve metodistické v Brně bratrem Petrem Procházkou (kterého známe i z naší kazatelny) dozvěděla jsem se o jejich církvi víc. Kupř. to, že sbor v Třeboni je sborem misijním a jeho kazatel tam byl poslán s úkolem oživit a obnovit vytrácející se sbor. Takových sborů je po republice několik, misionáři jsou vybíráni z diakonů – absolventů dálkového biblického kurzu ECM, nebo jsou vysokoškolsky vzdělanými teology. Totéž se dá říct o všech farářích církve. Ve sboru jsou nejprve ordinováni jako kazatelé a po dvou letech pak na faráře. Každý farář slouží ve více sborech, po republice je 17

farností a 27 sborů. Brněnský Petr Procházka kupř. slouží ještě na sboru v Blansku a ve Znojmo. Druhá moravská farnost je v Mikulově, kde je rovněž několik sborů. Největším sborem ECM je plzeňský, který má na 400 členů a pro svou početnost se nyní dělí na dva. Ten nový vzniká v obrovském plzeňském sídlišti – Lochotíně.

Zřízení ECM je poněkud odlišné od našeho. Je to zřízení episkopálně-konferenční. Současným biskupem deseti zemí střední a východní Evropy je Heinrich Bolleter (Švýcarsko) a nejvyšším orgánem této oblasti je Centrální konference. Sbory v České a Slovenské republice spravuje volený orgán Rada oblasti, v jehož čele nyní stojí superintendent Josef Červenák. Farnosti spravují faráři se staršovstvem.

Z historie církve jen velmi krátce. Vznikla uvnitř církve anglikánské v 18. století, nejprve to byly pietistické kroužky studentů, jejichž život byl veden přísným režimem – metodou, odtud název "metodisté". Do Československa přišli misionáři vyslaní Metodistickou episkopální církví v USA až po 1. svět. válce a začali horlivou stanovou evangelizaci. Zakládali sbory, stavěli kostely a získali značný počet lidí pro Krista. Druhá světová válka a komunismus činnost církve ochromily, k oživení dochází až v posledních letech. ECM u nás se dnes podílí i na práci mezi drogově závislými lidmi, pracuje ve vězeních, jejich Diakonie spravuje několik Středisek křesťanské pomoci, zejména v Plzni a Jihlavě. Ústředí ECM vydává měsíčník Slovo a život, květnové číslo je k dispozici v naší kanceláři.

A co říct o brněnském sboru? Jeho farářem je Petr Procházka, který má malou kancelář ve svém bytě v Brně - Bystřci, Lýskova 11. Nedělní bohoslužby se konají vždy v 10.30 v tzv. Arše na konečné tramvaje č. 1 a 11 v Bystřci. Schází se zde 30 až 40 lidí. Archu si pronajímají od církve katolické a dělí se o ni m.j. s adventisty. V sídlišti Bystřce dělá metodistický sbor v posledních týdnech rozsáhlou evangelizaci: do sídlištních rodin distribuuje útlou knížечku Most k životu, kde je současně pozvání na brněnské bohoslužby.

Petr Procházka, L. Marková

Domácí pobožnost

Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže Židovské. Ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl jemu: Mistré, víme, že jsi od Boha přišel Mistr; nebo žádný nemůže těch divů činiti, které ty činíš, leč by Bůh byl s ním. Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího. Řekl jemu Nikodém: Kterak může člověk naroditi se, starý jsa? Zdali může opět v život matky své vjiti a naroditi se? Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha [svatého], nemůže vjiti do království Božího. Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest. Ne divíš se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi. Vítr kam chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť jest každý, kdož se z Ducha narodil. Odpověděl Nikodém a řekl jemu: Kterak mohou tyto věci býti? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Ty jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš? Amen, amen pravím tobě: Že což víme, mluvíme, a což jsme viděli, svědčíme, ale svědectví našeho nepřijímáte. Poněvadž zemské věci mluvil jsem vám, a nevěříte, kterak, budu-li vám praviti nebeské, uvěříte? Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sestoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi. A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí povýšen býti Syn člověka, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

Jan 3, 1 - 15

Zbožný a Ježíšovi nakloněný farizeus Nikodém to už nemůže vydržet a v noci se za provokujícím mistrem vydá. Je nervózní a napjatý, ale zároveň pociťuje něco slavnostního. "Co když je to opravdu Mesiáš? Je to možné, že bychom právě my měli být svědky... ostatně, je nejvyšší čas... ale kdy není? Sem mířila víra celého Izraele? O něm tedy mluvili Ješajáh a Jirmejáh a všichni proroci? Ty skutky, ta znamení... ale samozřejmě vítán není, všechno nám tu zpřevrací... nu, ti, co přicházejí od Pána, nebývají zrovna ohleduplní; v synedriu všichni vyskočili... ale na tom nezáleží, je-li to on, mění se přece úplně vše! Ale co když není? Že by tato noc a tyto dny byly už jiné, že by

už měla začít jeho vláda? Pokud on je ten zaslíbený, tak musíme nějak jednat... bude se mnou mluvit? Za posluchače si věroučné odborníky zrovna nevybral, ale my povolání bychom se snad také měli něco dozvědět, vždyť můžeme sloužit... Pán je zjevně s ním, kéž mě neodmítne!

Možná i s takovými myšlenkami se jeruzalémskou nocí ubíral člen synedria Nikodém za těžko zařaditelným rabinem Ježíšem. Ježíš jej skutečně neodmítl a vedl s ním rozhovor, ale z toho musí být Nikodém (a kdokoliv jiný na jeho místě) tumpachový. Moc ohleduplný Ježíš ani tentokrát nebyl. Každé slovo útočí a usvědčuje posluchače z nepochopení a ještě jako by mluvil spíše k budoucím následovatelům než k nebohému Nikodémovi. Odhaluje nejzazší pravdy a zároveň naznačuje, že pochopit lze stejně až poté, co jim uvěříš, ne naopak. Nikodém opatrně vyznává, že Ježíš je pro něj autorita přicházející od Boha, aby se tak nenápadně zeptal, kdože tedy Ježíš je – a dozví se, kdo není on, Nikodém. Před několika dny proměňoval Ježíš v Káni vodu a teď říká, že proměnit se musí Nikodém a my všichni s ním, chceme-li se tázat, kdo je Ježíš. A nejen proměnit, musíme se přímo znovu narodit! V sedmém verši se o tom v doslovném překladu praví: Je naprosto nutné být zrozen shůry. Takže to ke všemu ani nemůžeme sami způsobit, zařadit... No, pěkně děkuji, musíme to, ale nemůžeme to – zase jsme o něco více odkázáni na pomoc. A chudák Nikodém: Takže ani být vyveden z Egypta, zachráněn z Babylóna, být obřezán a zbožný, zachovávat Zákon a mít podíl s Hospodinovým lidem nestačí? A vzdělání, kněžství nebo farizejství přece také k něčemu jsou...

Nikodém se zeptá na tělo (když už se mluví o novém narození, narození shůry – ostatně kdo by si nepřál možnost nového počátku, nového života při zachování všech doposud nabytých zkušeností) a dozví se mnoho o Duchu, nejdříve o Duchu a vodě, tedy o křtu, kterým musíme být pokřtěni, chceme-li spatřit Boží království a vejít do něj.

Křest, pomyslí si Nikodém, tedy ta praktika provozovaná Janem Křtitelem a jinými, nikdo z nich ovšem nesouvisí s chrámem – no dobře, je to vlastně konkurenční náboženská praktika, ale nebudme žárliivi, jestli při ní opravdu Duch Boží dělá to narození shůry... ale je možné, aby to bylo takhle jednoduché? Když člověk poslouchá tohoto nevyzpytatelného Ježíše, není si nikdy jistý – chvíli se to zdá být urážlivě jednoduché, chvíli nepochopitelně temné a složité a uhýbavé – hlavně pořád chce, aby chom mu všechno věřili (protože svědčí i skutky), i s tím křtem máme asi především (nejdříve?) věřit... ale jak tomu mám věřit? A co je potom, po tom křtu – pak už konečně uvidím věci jinak? Ano své smrtelné tělo odložit nemůžu, ale můžu něco dostat nebo někam se dostat, abych viděl věci jinak – ale to snad všechny rabínské školy a učitelé také nějak nabízejí...

A aniž dá Ježíš Nikodémovi možnost namítnout, že se nevyjádřil přesně, co je to Boží království, pokračuje v přednášce o Duchu (pěkně jsem ho nabudil, musí si myslet Nikodém): "Vít – Duch vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z (vody a) Ducha." Takže se stejně nedozvíme, jak to přesně je. Narození shůry existuje, tak jako existuje vítr, který slyšíme, ale odkud vane, kde má počátek, kde má konec, kdy přijde a kam, ke komu ano, ke komu ne, ke všem nebo k nikomu, k církvi, nebo k jednotlivcům, ke světu nebo k vyvoleným, ke znalcům, nebo k zbloudilcům – nevíme. Víme jen, že při křtu se prostřednictvím Ducha rodíme shůry, že to celé souvisí s vírou a vyžaduje víru, ale dál už je neznámo – nemůžeme předepisovat, očekávat, vyžadovat, peskovat druhé, zatracovat, upřednostňovat...

A Nikodém je navíc znovu tam, kde byl – u nevíry. Čím déle Ježíš mluví, tím je to neuvěřitelnější. Znovu se narodit, narodit se shůry, vidět věci jinak, dokonce i věci náboženství vidět jinak? I celou naši kulturu vidět jinak? Nedbat na své staré tělo ani na staré tělo našeho náboženství a kultury? "Jak se to může stát?" Tady už se Ježíš opravdu rozzlobil. Tady byla Nikodémovi jeho profesionalita v otázkách víry přítěží, nikoliv pomoci. Ježíš samozřejmě neodpoví přímo na otázku, ale rozmluví se o tom, k čemu směřovala – k poznání a pochopení.

Takže to doposud, narození shůry, bylo jen pro začátečníky, věci pozemské, ale přijďme k věcem nebeským a to je rozdílný rovný tomu mezi viditelným a neviditelným! O věcech nebeských ví a může učit jenom Syn člověka (žádní gnostikové, žádní učenci) a to je ten, který bude (musí být) vyvýšen na kříži, tedy Ježíš Nazaretský, a právě v jeho vyvýšení spočívá nejvyšší tajemství "věcí nebeských", právě díky jeho sestoupení a vystoupení je možné naše narození shůry, právě jeho vyvýšení triumfuje nad naším – nevírou. Klíč k pochopení tedy nespočívá ve statickém náboženském učení, ale v prorocké cestě, v cestě proroků a Syna člověka – Ježíše Krista. Teprve následováním lze pochopit, pohledem zvenku nezjistíme, co to je být učedníkem. Víru a věčný život máme v něm a v díle jeho Otce skrze Ducha svatého. Nikodém se ptá na poznání a Ježíš mluví vlastně už o Trojici.

Velice zmaten musel odejít zbožný a Ježíšovi nakloněný farizeus Nikodém ze své návštěvy u mistra. Ale nepohoršujeme se nad ním. Příliš často jsme na jeho místě. Příliš často nechápeme, tápeme, nevěříme, klademe špatné otázky. Často také uzavíráme Ducha do svých představ, říkáme – tady byl, ty ho máš, ty ho nemáš, ale on přece vane, kam chce. A co nové narození, naše schopnost vidět jinak? Jsme schopni vytvářet a žít jinou kulturu než kulturu soutěžení a slasti, žádosti a zklamání, kulturu pro vítěze a pro silné a skvělé, kulturu beznadějně oddělující člověka od člověka? Jsme schopni ji vytvářet ne z evangelické naučenosti, ale ze skutečného poznání, které přichází od Boha, z víry a z učednictví? Jsme schopni vytvářet a žít jinou církev než obranné a do sebe soustředěné ležení menšiny v moři nechápavé většiny? Vždyť Janovo evangelium podává správu o Ježíši, který je vtěleným Slovem, skrze něhož byl stvořen celý svět a všechno v něm. Vždyť Janovo evangelium svědčí o lásce mezi Synem a Otcem, o vztahu, který má celý svět a všechno v něm k Bohu mít. Naše nové narození, naše obrácení nemá být jen našim obrácením, ale obrácením celého světa, obrácením všeho a všech, nejen křesťanů a sympatizujících Nikodémů, ale i všech Pilátů, Kaifášů, Jidášů a všech lhotejných – právě to Bůh svým dílem v Ježíši Kristu umožnil. Amen.

bohoslovec Jan Černý

Návštěva z Basileje

O prvním květnovém vikendu byli našimi hosty sestry a bratři ze sboru Francouzské reformované církve v Basileji. Oba sbory se již sedm let setkávají na různé úrovni. Letošní návštěva byla ve znamení zpěvu, neboť tentokrát přijel pěvecký sbor. V sobotu v poledne jsme na pražském letišti přivítali čtyřicetipětčlennou skupinu zpěváků. Do Brna nás dopravil autobus s příjemným a bezpečně jedoucím řidičem. Se značným zpožděním, ale s o to větší chutí všichni zasedli k připravenému obědu a při následné kávě se vyměňovaly první novinky a obnovovaly dřívější přátelství. Neúprosný Kerberos zvaný "Časový harmonogram" nás vyhnal na procházku městem. Ostatně byla velmi příjemná a doprovázená zasvěceným výkladem. Zakončili jsme ji v kostele na Pellicově, kde se naši hosté dozvěděli něco o historii sboru od pamětníka a dlouholetého faráře sboru, dr. Pokorného. Pak už následovala zkouška zpěvu. Švýcarský pěvecký sbor spolu s naším sevcíchovali píseň Jezu Kriste, štědrý kněze, kterou měli společně zpívat v neděli při bohoslužbách. Kolem osmé se naši hosté rozešli do rodin členů sboru.

Neděle začala bohoslužbami, které jsme připravili podle osvědčené tradice tak, aby všichni mohli sledovat všechno – celé bohoslužby včetně překladu kázání dostali účastníci shromáždění do rukou. Písně zpívané střídavě francouzsky a česky, modlitby v obou jazycích, společně slavená večere Páně, to vše zářmováno sborovými zpěvy, vytvořily radostnou atmosféru společenství Kristova lidu. Ačkoliv shromáždění přirozeně trvalo déle než u evangeliků obvyklou snesitelnou hodinu, nikdo se na hodinky nekoukal...

Společenství se z chrámu přemístilo do menzy, kde jsme společně poobědvali a posléze do autobusu, kterým jsme vyrazili na výlet. I počasí nám přálo. Památník v Kralicích vydal svědectví o důležité kapitole naší církevní i národně-kulturní historie, krásně upravený kostelík o péči, jakou naši dávní předkové z Jednoty věnovali svým bohoslužebným prostorům. Skvělým nápadem se ukázala být následná návštěva Mohyly míru a památníku na vrchu Žuráň, kde jsme za nadšeného zpěvu francouzských obdivovatelů velkého malého muže mohli bez pasu vstoupit na výsostnou půdu Francie.

Krásný den byl završen společnou večerí v sále na Opletalově a večerem, věnovaným rozhovorům i zpěvu.

V pondělí úderem osmé bylo naše krásné, intenzivní setkání zakončením otočením klíčku ve startér autobusu, který nás opět odvezl tam,

kde jsme se přede dvěma dny setkali, na pražské ruzyňské letišti...

(Zcela záměrně jsem se vyhnula tomu, koholi jmenovat. S přípravou návštěvy, její organizací i průběhem celého setkání byla spojena spousta práce a jen díky pomoci všech zúčastněných se toto vše mohlo stát skutečností. Jmenovat všechny nelze. Dík však patří všem.)

Olga Tydlitátová

Vzdělávání

Večery "vzdělávání" byly zahájeny v roce 1995. Upamatovali jsme se, že židovská synagoga chtěla mít vedle sebe školu. Židovská obec nejen kázala, také vyučovala. Ta upomínka se vnutila snadno, neboť v mnohých posluchačích evangelia trvala touha usoustavnit známost evangelia šířeji, než jak jim to umožnilo konfirmační cvičení. A tak jsme začali právě výkladem o tom, že křesťanská víra chce mít jasné obrysy. Nedogmatické křesťanství je zvrácenost, rozměňuje víru v nezřetelnou věřivost. Proto jsme sledovali, jak se základní křesťanská pravda o Ježiši Kristu Spasiteli pohybuje v dějinách a získává na církevních koncilech širší a jasnější obrysy. Tak jsme došli až k reformaci české a světové, které už nevytvářely nová dogmata, nýbrž vyznání víry, která narozdíl od dogmat jsou opravitelná, jsou spíše pomocí na další cestě víry než uloženým zákonem.

Při tom jsme dospěli k poznání, které dějiny křesťanství dokázaly, že církev se více či méně blíží ke Kristově pravdě. Dokonalou církev bys marně hledal po všem světě.

V posledních měsících jsme se zaměstnávali velikou postavou svatého Augustina, jehož slavná modlitba je všem známa: "Učil jsi nás pro Tebe a naše srdce je nepokojné, dokud nespočine v Tobě." Ten nepokoj nebyl povrchní ani akademický, odvozený z učení, z dogmatu o pádu prvního člověka. Augustin jej neanalyzoval ve světle teologie pádu. Žil jej jako strašný vnitřní tlak, jako závrať, která člověka vyčerpává. Tak Augustin obnažil i naši vrozenou ránu, která se sama nikdy nezavře, kudy odtéká všechna krev našeho života. Třebaže nám druzí rádi hledat pomoc u druhého člověka nebo v morálce, Augustin ví, že k vysvobození nám pomůže jedině zázrak: náhlý obrat. Augustin se vrhl do Boží náruče.

Vzdělávání se koná jednou měsíčně, obvykle poslední pondělí v 7 hodin večer. Dveře jsou otevřeny pro každého.

Josef Veselý

Výročí měsíce

Je to neuvěřitelné, ale bratr

PhDr. Bohumil Michal

by se letos 25. června dožil 80 let. Dovolte mi krátkou osobní vzpomínku na bratra Milu, i když vzpomínat na něho znamená dlouho vyprávět o všem, čím poznamenal životy "svých" dětí a přátel. Přesvědčili jsme se o tom, když před několika lety senioři YMCA věnovali jedno své sejití právě jemu. Nejen že přišlo velké množství lidí, ale večer nestačil, abychom ve vyprávění postihli celou jeho osobnost.

Měla jsem štěstí, když mě maminka po prvé přivedla do Nedělní školy v Blahoslavově domě a já jsem se dostala do skupiny bratra Mily. Nejen že uměl dětem poutavě vyložit probíraný oddíl z bible, ale vždycky přidal i nějakou povídku. A jak uměl vyprávět! Jednotlivé příběhy z Kiplingovy Knihy džunglí jsme znali dřív, než jsme uměli číst, ba doslova se odehrávaly před našima očima. Postupem času se bratr Míla stal pro nás autoritou v důležitých životních rozhodnáních, ve volbě studia, přátel, knih, partnera – takže jsme se pak často v duchu ptávali, jestli by bratr Míla byl s naším rozhodnutím spokojen. Jak jsme vyrůstali, sledoval nás – své žáčky – z povzdálí. Míval někdy program v Dorostu a nejlepší bylo, když se v roce 1949 stal sekretářem středoškolské YMCA. To jsme se s ním vidali každý čtvrtek na zajímavých přednáškách a besedách, které organizoval, a při nichž jsme objevovali svět. V YMCA jsme se sešli nejen my z Nedělní školy a Dorostu, ale pozvali jsme i své spolužáky z gymnázia a všichni byli bratrem Milou podmaněni.

Měl velký smysl pro jemný humor, anglický humor. Mnoho četl, měl bohatou velikánskou knihovnu, hlavně anglosaské autory. Sám byl velmi skromný, o své víře nemluvil, ale jasně z něho vyzařovala, žil jako křesťan ochotný vždy pomoci. V roce 1969 jsem měla možnost se s ním sejit ve výboru pro postavení SOS dětské vesničky v Brně. Jeho názory, jeho práce v této organizaci byla vždy na prospěch opuštěným dětem.

Jeho náhlý odchod 25. dubna 1992 zarmoutil opravdu mnohé. Bratr Míla nikdy o sobě nemluvil, a tak jsme vlastně ani nevěděli, že měl vrozenou srdeční vadu a prodělal opakovaný in-

farkt. Až po jeho smrti jsem se dověděla víc o jeho životě.

Po maturitě se dal zapsat na lékařskou fakultu Masarykovy university, protože se chtěl stát lékařem – misionářem. Když však nacisté vysoké školy zavřeli, studoval angličtinu v Ústavu moderních řečí. Po válce se už na lékařskou fakultu nevrátil, ale vystudoval na filosofické fakultě obor angličtina, psychologie a sociologie, z níž udělal doktorát u prof. Arnošta I. Bláhy. Po promoci se stal sekretářem YMCA a když byla YMCA v roce 1951 zakázána, učil nějakou dobu evangelické náboženství a o prázdninách býval zdravotníkem v evangelických táborech. Nakonec se stal vychovatelem a později psychologem v Dětském diagnostickém domově. V této funkci působil přes 25 roků a udělal veliký kus práce pro tyto problémové děti. Vždyť jeho "klienty" byli malí zloději, prostitutky, záškoláci, ale i vrazi, kterým nebylo ještě 14 let. Tyto těžké problémy promýšlel často při manuální práci. Měl doma malou dobře vybavenou dílnu, v níž obráběl dřevo. Vynikal pečlivostí a přesností. Vyráběl intarzie, knoflíky, stříčky k nožům, opravoval lidem nábytek.

Jako psycholog byl v roce 1967 několik měsíců v USA a i těžko vychovatelné děti v amerických domovech podlehly kouzlu jeho vyprávění. Později se zúčastnil několika mezinárodních konferencí pedopsychologů ve Finsku, Francii a Řecku. Několikrát byl v Anglii, kterou velmi obdivoval, poprvé tam jel hned po válce s dětmi, jejichž rodiče zahynuli v koncentračních táborech. Přispíval do odborných časopisů a často přednášel, vždy neobyčejně zajímavě.

V roce 1957 se oženil a jeho žena sestra Jiřina Michalová vedla v našem sboru dlouhá léta Nedělní školu. Syn Bohumil dostal rodinné křesťanské jméno a od dcery Marie se ještě dočkal vnoučka Ondřeje, a nímž se velmi těšil.

Tak tedy letos vzpomínáme nedožitých osmdesátin bratra PhDr. Bohumila Michala. Nám, kteří jsme měli to štěstí se ním v životě potkat, zůstane před očima jeho chlapecký vzhled i mladistvá mysl a v srdci vděčnost za vše, co jsme mohli skrze něho přijmout.

Eva Šimková

Kniha

Bruce Olson

Bručko

Běloch, který se stal Indiánem

Bruce Olson v 19 letech opustil svoji rodinu, studia, profesionální dráhu lingvisty, protože v sobě cítil poslání povědět Indiánům (lidem neznalým knih, televize, letadel, počítačů či aut ...) evangelium.

Kniha je opravdovým svědectvím o zápasu se sebou samým, o boji víry, odhodlání, setkání se smrtí, o trpělivosti, laskavosti a vytrvalosti a hlavně o Indiánech Jižní Ameriky, o jejich zvycích, kultuře...

„Knižku jsem přečetl doslova jedním dechem, jako už dlouho žádnou jinou. Seděl jsem zahrabán pod teplou dekou ve studeném domku na severu Bogoty, bez možnosti topení, nemluvíme-li ovšem o krbu, který dojem tepla jen předstíral, zatímco venku řádila zdejší zima: deště, kroupy, průtrže mračen, záplavy a sesuvy půdy.

Bručko mne vrátil zpět na mé cesty a pobytu mezi Indiány, Bručko mi dočasně navrátil moji indiánskou identitu, Bručko mi znovu dokázal pravdu o Indiánech.

Odkázán sám na sebe, uprostřed pralesů a velkých řek, bez každodenního hučení tele-

vize, novin, walkmanu, silniční dopravy, počítačů, telefonů a internetu, začnete přemýšlet o sobě, světě, o přežití a žití. Proč a jak? Věřím, že kdo projde dlouhodobou osobní zkušeností v osamocení, obklopen jen přírodou a přírodními lidmi, třeba Indiány, vrátí se zcela pozměněn do konce života. Právě tam si začne uvědomovat základní principy světa a života, jedině tam může doopravdy pochopit Indiána a jeho způsoby života, protože jedině tam náhle získá čas na přemýšlení.“

Miroslav Zelený - Atapana
Indianolog

Bručko, přezdívka, kterou Bruce Olson dostal, se na své cestě za misíi nejednou setkal s nebezpečím pralesa, svoji cestu nezrušil, i když byl smrtelně nemocen, nevzdal se, i když se dostal k lidožroutům, nezahořkl, když indiánští lidé nerozuměli jeho řeči a on nerozuměl jejich.

Trvalo to roky než se Indiáni dozvěděli o Pánu Ježíši.

Je pozoruhodné, jak Bůh působil v jejich srdcích, a obdivuhodné, s jakou silou Bručko žil.

Nezatoužili jste někdy (třeba alespoň jako děti) setkat se s Indiány? Po přečtení této knihy Vám to na mysl určitě přijde.

Katka Valentová

NOVÉ ALBUM - CD

to nejlepších z violoncellové literatury 20. století

Jan Škrdlík - violoncello

Renata Ardaševová - klavír

Výtěžek ve prospěch školy pro nevidomé a slabozraké děti, ul. Hlinky, Brno

Cena Kč 250,-

Kontaktní osoba: Milan Ryšavý, Kamenná čtvrt' 34a, 639 00 Brno, tel.: 43233836

Pro mládež

Nevinná lež

*Lež má krátké nohy,
a proto o porození
s pravdou i mří kope.*

Koncem minulého roku se americká veřejnost dověděla, že jeden z válečných hrdinů, pochovaný na Arlingtonském národním hřbitově, nemluvil pravdu.

Larry Lawrence, bývalý velvyslanec ve Švýcarsku, tvrdil, že během světové války sloužil v námořnictvu, kde, jak sám prohlášoval, přišel ke zranění hlavy v důsledku pádu do ledové vody. No a...? Problémem bylo, že nic z toho, co tento národní hrdina tvrdil, nebyla pravda. Jeho žena nakonec požádala úřady, aby Lawrencovo tělo bylo z uvedeného hřbitova přemístěno... Tento námořní admirál totiž spáchal sebevraždu krátce poté, co bylo odhaleno, že medaili za svoje "zásluhy" nosil nezaslouženě.

Nebylo to poprvé, co byla veřejnost hluboce znepokojena podvodem člověka, který měl jistou vážnost a důvěru. Podobně přišla o svoji korunu i Miss státu Virginia, když se zjistilo, že vůbec nebyla studentkou práv, za kterou se veřejně vydávala. A určitě si ještě všichni živi pamatujeme na kauzu nezákonného používání titulu JUDr. v případě jistého českého ministra...

Naše vlastní nepravdy a "nevinne" lži nejsou až tak veřejné. Je dost možné, že si dokážeme najít množství argumentů pro to, abychom inteligentně a bez mrknutí oka

zduvodnili různé "falešné tahy" ve svém chování. Jak často nechceme riskovat, že by jednoduchá pravda někomu "ublížila" (manželce, přítelkyni, příteli, dítěti). Stačí trochu přibarvit situaci, přidat pár neověřitelných argumentů, zduvodnit nutnost situační morálky - to je dnes přece zcela běžný jev. Takové "nic" přece nemůže nikomu ublížit! Ale může! I když v dnešní době přichází lež pod různými jmény a v různých podobách, je to ta samá lež, kterou Ježíš nenávidí. Protože jsme Jeho následovníci - kristovci, měli bychom i my odsuzovat to, co náš Mistr. Měli bychom si častěji připomínat slova Přísloví 12, 22: "Zrádné rty jsou Hospodinu ohavností..." V kředu Ježíšova následovníka by neměla chybět zásada: Pravda ano - lež ne!

Vybráno z deníku mladým

K zamyšlení:

- ◆ Jak často se ocitám v pokušení "přikrašlovat" skutečnost?
- ◆ Doplatil jsem na to někdy? Ublížil jsem tím někomu?
- ◆ Toužím se toho zbavit? Jak?

Proto zanechte

lži a mluvo

pravdu každý

se svým bližním ...

Efežským 4, 2

P	O	T	A	P	Ě	Č	A	A	T	R	A	K	A	T	O	M
C	I	H	L	A	T	E	U	T	A	H	A	M	I	K	O	D
E	T	A	K	I	T	Š	T	T	O	M	Á	Š	K	T	E	Ž
M	A	O	N	R	O	T	O	M	O	M	A	R	O	K	O	E
O	L	L	Č	N	M	I	Ě	V	Y	R	A	D	E	Č	E	K
T	K	R	E	V	B	N	T	N	A	M	A	L	U	B	R	K
I	A	T	I	N	A	A	Í	H	A	Š	T	S	A	L	T	A
P	Ě	N	O	R	A	D	E	K	K	E	Č	E	T	R	K	!

amant

Anita

Alena

atlas

atom

auto

cihla

čeština

čtóra

deko

harašit

Italka

karta

krb

krev

krteček

máma

Maroko

MDŽ

mník

moto

motor

Otakar

pítomec

potapěč

Radeček

Radek

Rama

štika

Toma

Tomáš

Tomba

Utah

OSMISMĚRKA

Sborová anketa - Brno I.

Během měsíce března jste měli možnost vyjádřit svoje názory v anketě, kterou vypsal staršovstvo sboru Brno I. Předběžné výsledky byly zveřejněny na výročním shromáždění konaném dne 21. 3. 1999. Zde otiskujeme konečné výsledky s upozorněním, že bližší údaje (např. výsledky vypracované dle věkové kategorie) můžete nalézt na nástěnce na faře na Opletalově 6.

Tímto také děkujeme všem, kdo se ankety zúčastnili.

Otázky a odpovědi:

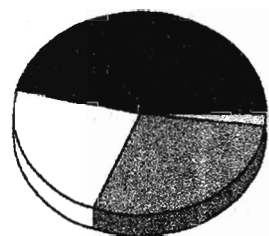
Když je třeba konat jedny bohoslužby (konfirmace, sborové shromáždění, prázdniny), kdy mají začínat?

8.30 - odpovědělo:	2%
9.00 - odpovědělo:	66%
9.30 - odpovědělo:	21%
10.00 - odpovědělo:	7%
nevyjádřilo se:	4%

Má být sborové shromáždění podrobněji informováno o finančním hospodaření sboru?

Ano - odpovědělo:	52%
Ne - odpovědělo:	44%
Nevyjádřilo se:	4%

Souhlasíte s ohláškami po 1. písni?

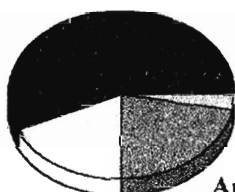
Ano -	46%
Ne -	23%
Obojí je možné -	29%
Nevyjádřilo se -	2%

Souhlasíte s pravidelným učením nových písní?

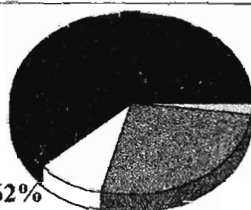
Ano -	59%
Ne -	23%
Obojí je možné -	15%
Nevyjádřilo se -	3%

Souhlasíte s pozdravením pokoje při večeři Páně?

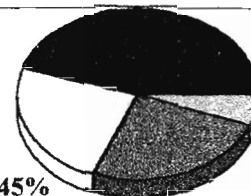
Ano -	57%
Ne -	18%
Obojí je možné -	22%
Nevyjádřilo se -	3%

Souhlasíte se čtením ohlášek presbytery?

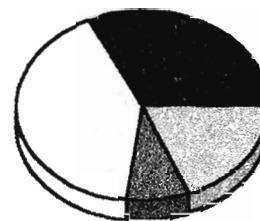
Ano -	62%
Ne -	9%
Obojí je možné -	27%
Nevyjádřilo se -	2%

Souhlasíte s přímluvnou modlitbou laiků ve shromáždění?

Ano -	45%
Ne -	24%
Obojí je možné -	25%
Nevyjádřilo se -	6%

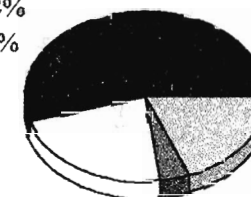
Jste spokojeni s prací staršovstva?

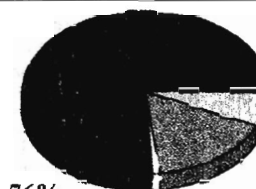
Ano -	32%
Průměrně -	41%
Nespokojen -	8%
Nevyjádřilo se -	19%

Jste spokojeni s prací sborové kanceláře?

Ano -	55%
Průměrně -	22%
Nespokojen -	4%
Nevyjádřilo se -	19%

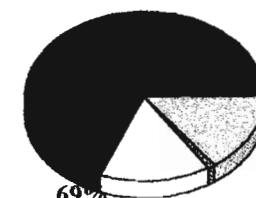

Souhlasíte s adventním Setkáním se Slovem a hudbou?

Ano -	76%
Ne -	1%
Obojí je možné -	16%
Nevyjádřilo se -	7%

Jste spokojeni s prací kazatelů?

Ano -	69%
Průměrně -	15%
Nespokojen -	1%
Nevyjádřilo se -	15%

V našem sboru se konají pravidelně dvojce bohoslužby, v 8.30 na Pellicově a v 10.00 v Červeném kostele. Jste pro zachování stávajícího stavu?

- a) neměnit stav 35%
- b) konat dvojce bohoslužby, o svátcích konat jedny a slavit večeři Páně společně (asi 6 x do roka) 18%
- c) konat jedny bohoslužby (v létě v ČK, v zimě v BK) 8%
- d) konat dvojce bohoslužby (v létě v ČK, v zimě v BK) 29%
- e) rozdělit sbor 6%

Zprávy se staršovstva

Brno I

Staršovstvo se sešlo k mimořádní schůzi 19. dubna, aby se zabývalo výsledky ankety a řadou námětů, které vzešly z dotazníku, na který odpovědělo 143 členů sboru. Část výsledků uveřejňujeme v tomto čísle. U většiny změn převažuje kladné hodnocení, největší nesouhlas s některými změnami se objevil u generace čtyřicátníků. K práci staršovstva je nejkritičtější mládež. S prací kazatelů a sborové kanceláře převažuje spokojenost. O vhodnosti některých změn v průběhu bohoslužeb bude staršovstvo znovu jednat v červnové schůzi.

Následoval obsáhlý rozhovor o odpovědích členů sboru na otázku: "Která činnost nebo služba v našem sboru chybí nebo by se měla zavést?" Po zvážení těchto podnětů považuje staršovstvo vysluhování večere Páně v několika kruzích kolem stolu Páně za citlivější k těm účastníkům shromáždění, kteří se z různých důvodů nemohou večere Páně zúčastnit a při velkém kruhu kolem kostela zůstávají uprostřed všem na očích. Mimořádně lze však vysluhovat i ve velkém kruhu, např. při zahájení nebo skončení školního roku. V Setkávání bude zveřejněna podrobnější zpráva o hospodaření sboru. Uvažuje se o zřízení internetové stránky a e-mailové schránky našeho sboru. Postupně budou osloveni a znovu pozváni všichni, kteří byli v našem sboru konfirmováni v minulých letech. Bylo doporučeno připravit zpěvníček nových písní, z kterého by bylo možné zpívat při bohoslužbách. Pokusíme se iniciovat pracovní skupinu, která by přemýšlela o možnostech evangelizace a misie v našem sboru a městě. Dalšími podněty z ankety se bude staršovstvo zabývat průběžně na svých dalších schůzích.

Na květnové schůzi byla s radostí a vděčností hodnocena návštěva z partnerského sboru v Basileji a poděkováno všem, kteří se podíleli na jejím zdárném průběhu. Dar v hodnotě cca 25.000 Kč bude využit na zakoupení nového koberce a opravu židlí ve sborové místnosti. Jednalo se o přípravě svatodušních bohoslužeb. Staršovstvo odsouhlasilo propůjčení Červeného kostela ke konání několika koncertů. V rámci úprav střediska na Blažkově doporučilo staršovstvo zachovat suchá WC. Znovu bylo jednáno o úpravě nájemní a pracovní smlouvy se ses. Tábořskou. Na podzim se připravuje návštěva pěveckého sboru z Bratislavy - Petržalky a sborový zájezd do Prahy na představení ND "Pašije" na podkladě lidových pašijových her. Byla domluvena další setkání pracovních komisí: stavební, finanční a liturgické. **Příští schůze staršovstva bude 14.6. v 18.30.** jg

Brno II

Na květnové schůzi staršovstvo sboru úhrnem hodnotilo průběh a výsledky setkání s partnerskými sbory: reformovaného sboru v nizozemském Apeldoornu - Ordeu a evangelického sboru a.v. ve Vidni - Vnitřním městě. Hosté z Holandska nás navštívili na sklonku dubna v počtu 12 lidí. Setkali se se sborem jednak na společném večeru v Blahoslavově domě 23. dubna večer, jednak při společném zájezdu o den později. Setkání představovala příležitost ke společnému rozhovoru i k osobním rozmlouvám. Byli jsme rádi, že jsme s hosty směli sdílet i společenství při službách Božích v neděli 25. dubna, po nich však už hosté museli nastoupit zpáteční cestu, aby do začátku pracovního týdne byli doma. S vídeňskými partnery se zástupci sboru setkali v neděli 9. května, k návštěvě nás pozvali do svého sboru a připravili celodenní program s účastí 40 hostů z Brna. Mezi dopolední služby Boží v městském kostele a.v. ve Vidni a odpolední setkání s rozhovorem o katechetické praxi evangelických církví v českých zemích a v Rakousku zařadili otevření výstavy fotografií Miloslava Hájka instalované v prostorách vídeňského sboru.

Staršovstvo vyslechlo rovněž běžné zprávy o dění ve sboru. Značnou pozornost bylo v rámci schůze zapotřebí věnovat úvahám a rozhodnutím spojeným s přijímáním nových členů sboru v případech, kdy dochází k přestupu členů jiné církve do ČCE. Zaměstnávalo se otázkami spolupráce sboru s Diakonií ČCE s přihlédnutím k tomu, že řády upravující práci Diakonie ČCE očekávají od jednotlivých středisek zavedení smluvní spolupráce se sbory ČCE v oblasti působení střediska.

jv

Týden ve sboru

Brno I

Brno II

Pondělí

- ♦ staršovstvo v 18³⁰ (14. 6.)
- ♦ vzdělávání v 19⁰⁰ (28. 6.)

Úterý

- ♦ 17⁰⁰ biblická hodina dětí
- ♦ 17⁰⁰ dětský klub
- ♦ 18⁰⁰ dorost YMCA

Středa

- ♦ 9³⁰ příprava ke křtu
- ♦ 14⁰⁰ příprava ke křtu
- ♦ 15⁰⁰ kavárnička
- ♦ 16⁰⁰ konfirmační cvičení
- ♦ 18³⁰ příprava Ned. školy
- ♦ 19⁰⁰ sdružení YMCA

Čtvrtek

- ♦ 17⁰⁰ biblická hodina pro dospělé

Pátek

- ♦ 15⁰⁰ Rychmanov biblická hodina dětí a konfirmační cvičení
- ♦ 18³⁰ zkouška pěveckého sboru
- ♦ 20⁰⁰ starší mládež YMCA

Neděle:

- ♦ 9⁴⁰ modlitební chvíle
- ♦ 10⁰⁰ Nedělní škola

- ♦ 19⁰⁰ mládež

- ♦ 18⁰⁰ biblická hodina v Kr. Poli
- ♦ 19³⁰ třicátníci (8. 6. a 22. 6.)

- ♦ 18⁰⁰ biblická hodina v Blahoslavově domě

- ♦ 16⁰⁰ příprava konfirmandů C
- ♦ 17⁰⁰ vyučování dětí

- ♦ 14⁰⁰ příprava konfirmandů A
- ♦ 15⁰⁰ vyučování dětí, příprava konfirmandů B

Sobota

- ♦ 10⁰⁰ služby Boží v domově důchodců na Kociánce (12. 6. a 26. 6.)

SETKÁVÁNÍ - brněnský evangelický měsíčník. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. **Odpovědný redaktor:** J. Gruber, J. Vítek.

Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlik, Iva Malíková, Ludmila Marková, Daniela Ryšavá, Ctirad Novák, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek, Katka Valentová a externí spolupracovníci. **Registrováno pod číslem: R7/98.** Vychází 10 × ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena 10 Kč.** **Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/42211453.** **Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69.**

Datum uzávěrky příštího čísla: 15. 6. 1999.